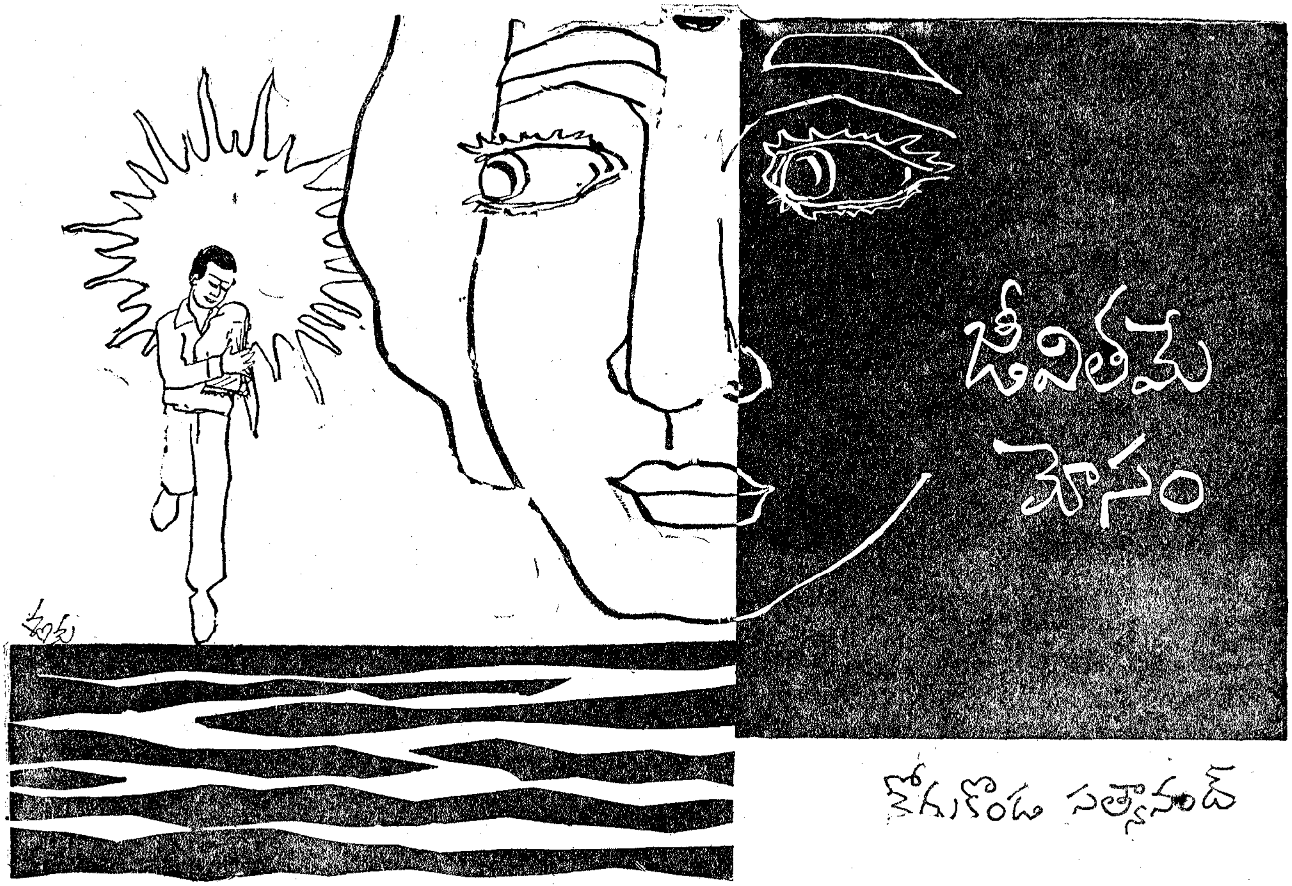

జీవితమే మోసం

కోగుకొండ సత్యానంద్

జాబిల్లి తన వెన్నెల కిరణాల సోయగాలను అవని మీద కురిపిస్తోంది. ఆ సోయగాలకు ఆ మేడమీద ఉన్న పందిరిమంచానికి చుట్టూ అందంగా, ఆకర్షణీయంగా నేర్పుగా, ఓర్పుతో అల్లిన మల్లెలమాలలు పులకితమై తమ అసాధారణ సువాసనలను గుబాళించుచున్నాయి. ఆ గుబాళింపులకు మరొకరైతే పులకించి పరవశమై, రానున్న సుందర క్షణాలకు మధురానుభూతి నొందుతారు. ఆ పులకింతలుగాని, మధురానుభూతులుగాని, పరవశాలుగాని మోహన్‌కు కలగటంలేదు తన ఆలోచన అంతా రాగిణి గురించే పేదరికపు ఉక్కు పిడికిలిలో అదమాయించబడి, తనకై తానుగా కోరితే, తన అభ్యంతరాన్ని ఏ కోశానా చూపకుండా చప్పున ఒప్పుకుంది. తనకేం తెలుసు, ఇక్కడ ఆస్తి, ఐశ్వర్యాలను మాత్రమే అనుభవించగలదని. తన వృత్తి వ్యాపారాలలో ప్రయాణించే మనిషి. అటువంటపుడు తనలో ఏ లోటున్నా, ఆ పధి మంది వ్యాపారుల మధ్య తనకు చిన్నతనం, అవహేళన కలుగుతాయి. వాటి బారినుండి తప్పించుకోడానికి రాగిణికి, కాకపోతే ఏ రాధకో, ఏ లక్ష్మికో తను అన్యాయం చేయక తప్పదు. ప్రతీ స్త్రీ ఏది కావాలనుకుంటుందో, ఏ అనుభూతి, ఆనందంకోసం పరితపిస్తుందో అవే తనకు కరువైనాయి అనుకుంటే ఆ స్త్రీ ఎంత మనోవేదనకు గురి అవుతుందో తనకు తెలుసు. ఎందుకంటె తనుకూడా వాటిని పొందడానికిగాని, అందించడానికిగాని చాలా దూరంగాఉన్నాడు.

రాగిణి భూమి పరిధినంతా అవగాహన చేసుకోలేకపోయినా, తన పరిధిలో సమస్యలను, సంఘర్షణలను అర్థం చేసుకోగల వివేకి అని మోహనుకు తెలుసు. తనను తప్పకుండా అర్థం చేసుకుంటుంది. తనను ధన్యుణ్ణి చేస్తుంది.

ఈ ఆలోచనల పరంపరల మధ్య ఆడవాళ్ల పకపకలు వినిపించాయి. తను అటు వైపు చూసేసరికి వాళ్ళంతా నిశ్శబ్దంగా ఉండిపోయారు! రాగిణిని మెట్ల ద్వారం దగ్గర వదలి, అడుగుల చప్పుడు కాకుండా ఎంతో నమ్రతతో మెట్లుదిగి వెళ్ళిపోయారు. ఆ భయభక్తులు అన్నీ తనకు గౌరవం ఈయాలనే. ఈనాడు తనకింత గౌరవం ఇచ్చేవాళ్ళే, రేపు తన నిజస్వరూపం బయట పడితే ఈ గౌరవం తనకు లభిస్తుందా? అదంతా నా రాగిణి చేతుల్లోనే ఉంది. వెంటనే రాగిణి జ్ఞాపకం వచ్చింది.

నెమ్మదిగా లేచి రాగిణిదగ్గరకునడిచాడు. నిండు యవ్వనాన్ని తనలో పుంజుకొని ఏమీ ఎరుగని బేలలా తల వంచుకొని, అమరావతి శిల్పంలా అగుపిస్తుంది. నెత్తి మీద గుబురుగా అల్లిన ఎన్నోరకాల పుష్పగుచ్ఛాలు, జడ పొడవునా పూలు అల్లి, నల్లని త్రాచు పాముకు కెంపులు బిగించినట్లుంది. మెరిసే పట్టుచీర కాంతులు ముఖంమీద ప్రతిబింబించాయో అన్నట్లు, ఆ మోము కళకళలాడుతుంది. మోహన్ ఆమెను సమీపిస్తుంటే ఆమె గుండెలు అదురుతున్నాయి నవనాడులూ ఆమె శరీరాన్ని కంపింపజేస్తున్నాయి. మోహన్ ఆమె భుజాన్ని ఒకచేత్తో పట్టుకొని రెండవచేత్తో చుబుకాన్ని పట్టుకొని లేపాడు. ఇద్దరి కళ్ళూ ఒక్కసారి కలిశాయి. ఆ వెంటనే రాగిణి రెప్పలు బరువుగా వాలాయి. ఆమెను మంచం వరకూ నడిపించుకొచ్చాడు. ఇంత నిర్మలంగా ఆనందంగా వున్న కళ్ళు, నిజం తెలిస్తే ఎంతగా వర్షిస్తాయో. తను చెప్పే భయంకర నిజాన్ని విని ఈమె సున్నితమైన మనస్సు

ఎంతగా బాధ పడుతుందో అనుకున్నాడు.

పాలగ్లాసు చేతి కందించింది రాగిణి. దాన్నందుకుని ఆమె వైపు చూడకుండా పాలన్నీ త్రాగేశాడు. వింతగా చూసింది రాగిణి. గ్లాసు అందుకొని అడుగున మిగిలిన పాలచుక్కలే త్రాగింది. మోహన్‌కు నవ్వు వచ్చింది అందులో ఏదో వెలితి

"రాగిణీ!" చనువుగా పిలిచాడు.

నెమ్మదిగా కనురెప్పల్ని ఎత్తి చూసింది. ఆ చూపులో ఏమిటన్న ప్రశ్న ఉంది.

"రాగిణీ! ప్రతి కన్నె తన తొలిరేయి గురించి ఎన్నో ఆశలు పెట్టుకుంటుంది. తనభర్త తనను ఎంతో అనురాగం,ఆప్యాయతలతో ముంచి వేయాలని, తన జీవితాన్ని ఓ బంగారు పంట చేయాలని. సంసారంలో పన్నీటి జల్లు చిలకరించాలని, ఎన్నెన్నో ఆశలను వడబోసుకుంటుంది. భర్త సరసన తను పూర్తి స్వాతంత్ర్యాన్ని, స్త్రీత్వం పొందాలని ఎన్నెన్నో కలలు కంటుంది అలాగే మగవాడు కూడా. తన భార్యను పూర్తిగా సంతోషపెట్టకలిగి, ఆమె అమృతపుజల్లు తనను పునీతం చేయాలని ప్రతీ పురుషుడు కోరుకుంటాడు..."

ఇవన్నీ ఎందుకు చెబుతున్నట్లో అర్థం గాక అదోలా చూస్తుంది రాగిణి

"ఇవన్నీ ఎందుకు చెబుతున్నానో అని అనుకుంటున్నావు కదూ! ఇదంతా ఊరికే చెప్పటంకాదు, అలాగని భార్య దగ్గర ఏం మాట్లాడాలో తెలియకాకాదు ఇప్పుడు నేను ఒక నిప్పులాంటి నిజాన్ని చెప్పబోతున్నాను. అది నీ హృదయాన్ని మండించే నిజం. ధైర్యంగా ఉంటావు కదూ!" గంభీరంగా అన్నాడు

రాగిణికి సన్నగా వణుకు పుట్టింది. గుండె దడ దడ మంటుంది ముఖమంతా చిరు చెమటలు పట్టాయి. కళ్లు వర్షించ బోయే మేఘాల్లా ఉన్నాయి.

మోహన్ మొదలు పెట్టాడు. "ఒక సారి నాతోటి వ్యాపారస్థుడు ఒకతను పార్టీకి పిలిస్తే వెళ్లాను అక్కడ వాళ్లతోపాటు హాట్ డ్రింక్స్ త్రాగాను. సహజంగా ఇలాంటి సమయాల్లో త్రాగుతుంటాను. కాని ఆ రోజు పెగ్ ఎక్కువైంది. ఫర్వాలేదనుకొని బయలుదేరాను. కాని నా సర్వాంగాలు స్వాధీనం తప్పాయి. దాంతో స్టీరింగ్ కంట్రోలు తప్పి నా కారు ఒక పెద్ద చెట్టును గుద్దేసింది. నన్ను హాస్పిటల్‌లో ఎవరో ఎడ్ మిట్ చేసారు. నాకు ఎటువంటి వికలాంగత కలుగలేదు, కాని... కాని... రాగిణీ! మా వంశం ఇక్కడితో ఆగిపోయే ప్రమాదం వచ్చింది. నేను నా పురుషత్వాన్ని కోల్పోయాను." అంటూ గట్టిగా ఏడవసాగాడు.

రాగిణికి అధః పాతాళానికి త్రోసి వేయబడినట్లు అయ్యింది. నోట మాట పెగల్లేదు అలాగే నిర్ఘాంతపోయి ఉండి పోయింది.

కొంతసేపు పోయాక—

"రాగిణీ! నా మీద నీ కెంతో కోపం వచ్చింది కదూ!"

"లేదండి. కోపం ఎ●దుకు?" మౌనంగా జవాబిచ్చింది.

"అలా అని నన్ను చిత్రవధ చేయకు రాగిణీ! ప్రతిస్త్రీ మాతృత్వంలోని మాధుర్యం రుచి చూడాలని, తన పిల్లల్ని తన చేతుల మీదుగా పెద్ద చేయాలని ఎన్నో ఊహలు అల్లుకుంటుంది ఆ ఊహలను నేను చెదరగొట్టాను. నన్నేం చేయమంటావు. పదిమందిలో అవహేళన పాలు కాకుండా నా గౌరవాన్ని శాశ్వతంగా నిలుపు కోవాలని నిన్ను బలిచేసాను. సిరి లేని బాధ కంటె మగసిరిలేని బాధే పురుషుడికి అవమానకరం. ఆ అవమాన అగ్నికూపం నుండి నుండి నేను తప్పుకొని నిన్ను దానిలోకి త్రోసేసాను. నన్ను క్షమించగలవా రాగిణీ!"

"బాధ పడకండి" అని నిర్లిప్తంగా నవ్వగలిగింది తప్ప రాగిణి ఏం మాట్లాడలేక పోయింది.

* * *

కొన్ని రోజులు కాలగర్భంలో కరిగి పోయాయి.

ఆ రోజు సాయంత్ర సమయంలో, చల్లగా వీచే గాలిలో మౌనంగా డాబామీద కూర్చుంది రాగిణి దూరపు కొండలు మసుపుగా కన్పిస్తున్నాయి. చల్లగాలికి రాగిణి మేను పులకిస్తుంది. మోహన్ కారు వచ్చిన శబ్దం విన్పించి క్రిందకు చూసింది. మోహన్ కారుదిగాడు. వెనుక సీట్లోంచి ఎవరో ఒకామె చంటిబిడ్డను ఎత్తుకొని దిగింది. రాగిణి మనస్సు ఒక్కక్షణం ఫలించింది. వాళ్ళిద్దరూ నేరుగా లోపలకు వచ్చారు. మోహన్ చంటిబిడ్డను ఎత్తుకొని రాగిణి దగ్గరకు వచ్చాడు. రాగిణి మౌనంగా చూసింది. మోహన్ వైపు.

"రాగిణీ! చూడు, బాబు. ఎంత బాగున్నాడో కదూ! మన బాబే, మనం పెంచుకుందామనే తెచ్చాను. బాగున్నాడా!" అంటూ కప్పివున్న తెల్లటి గుడ్డను తీసి చూపించాడు.

రాగిణి మౌనంగా చూసింది బాబువైపు.

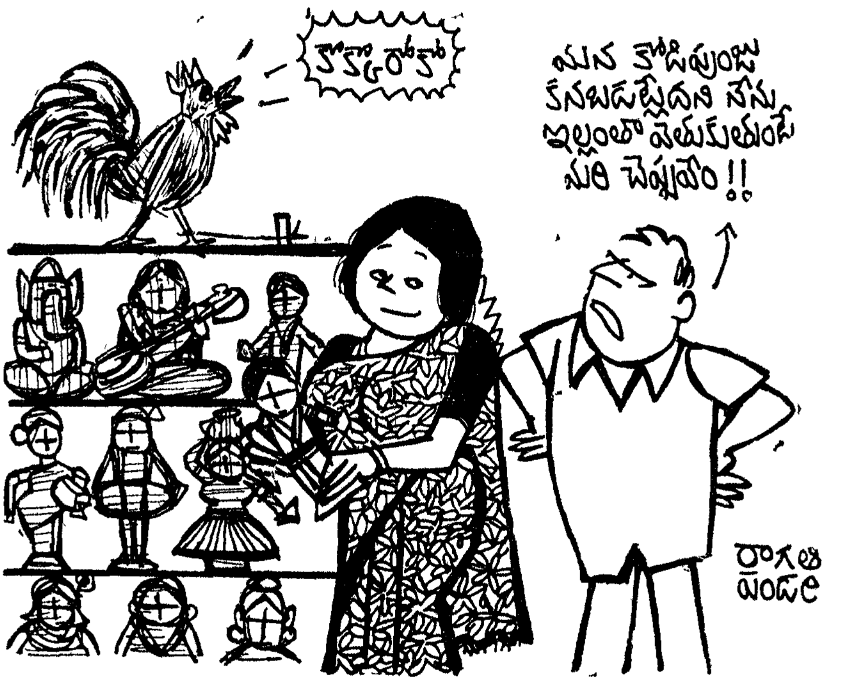

అంతే! తన కాళ్ళ క్రింద నున్న భూమి ఇంకా క్రిందికి దిగిపోయినట్లయింది. ప్రశాంతంగా నున్న కొలనులో రాయి విసరినట్లు తన హృదయం అల్లకల్లోల మయ్యింది. దూరంగా నున్న కొండలు కరుకుగా కన్పించాయి. వీస్తున్నగాలి తన ఒంటి వేడిని చల్లార్చలేక పోయింది.

"రాగిణీ! మనకు ఎలాగూ సంతాన యోగ్యం లేదు. ఇంటిలో ఒక్కతివే ఉండి మనోవేదన అనుభవించకుండా బాబుతో ఆడుతూ, పాడుతూ సంతోషంగా ఉంటావని, మన వంశం ఇంతటితో ఆగిపోగూడదని తీసుకొచ్చాను. రాజారావ్ శరణాలయానికి పనుండి వెళ్తే అక్కడ చూసాను. నాకింక వదలబుద్ధికాలేదు నీ కిష్టం లేక పోతే చెప్పు తిరిగి ఇచ్చేద్దాం. వయస్సు ఆర్నెల్లట. ఎవరో గుమ్మందగ్గర వదల వెళ్ళిపోయారట. చెప్పు రాగిణీ! ఏం చేయమంటావ్?" తట్టాడు.

మళ్ళా ఈ లోకంలోకి వచ్చింది.

"ఏ శరణాలయం?" అనుమానంగా అడిగింది.

"రాజారావ్ శరణాలయం" ఆనందంగా చెప్పాడు.

రాగిణి అనుమానం నిజ మయ్యింది. బాబు వంకే అదేపనిగా చూస్తూ నిల్చుంది.

"చెప్పు రాగిణీ! నీ కిష్టమేనా?"

"మీ ఇష్టమే, నా ఇష్టం" ముక్తసరిగా జవాబిచ్చింది.

మోహన్‌కు ఎపుడూ కలగని ఆనందం ఈ రోజు కలిగింది.

"థాంక్స్ రాగిణీ! ఈ బాబు మన బాబేనని లోకాన్ని నమ్మించేయొచ్చు. దా రాగిణీ! ఆయాను కూడా కుదుర్చుకొచ్చాను క్రింద ఉంది." అంటూ రాగిణిని లాక్కెళ్ళాడు.

"ఆయా అక్కరలేదు. నేను చూసుకోగలను" అంది.

మోహన్ ఒప్పుకున్నాడు.

ఆ రోజు రాత్రి ఇద్దరూ బాబును వదల్లేదు.

రాత్రి పది దాటింది. బాబు రాగిణి, మోహన్‌లు మధ్య హాయిగా నిద్రపోతున్నాడు. మోహన్‌బాబు మీద చేయివేసి పడుకున్నాడు. అతని ముఖంలో ఎన్నడూలేని సంతోషం ఈరోజే చూసింది రాగిణి.

జీవితమే మోసం

కాని రాగిణి మనసులో మాత్రం ఏదో మెదులుతూంది. బాబును మరొక్కసారి చూసింది. నిర్మలంగా పడుకున్నాడు. బాబు చెవి దగ్గరున్న చింతపిక్కంత పుట్టుమచ్చను ముద్దు పెట్టుకుంది. కాని తన మనస్సు గత జీవితాన్ని కుమ్మరి పురుగులా తొలుస్తుంది.

రాగిణి వాళ్ళది మధ్యతరగతి కుటుంబం. తల్లి, తండ్రి, ఒక తమ్ముడు, ఒక అక్క, తను ఆ కుటుంబ సభ్యులు. అక్కకు పెళ్లి

రేపటి....?

— డా॥ సి. నారాయణరెడ్డి

అబ్బ! ఏక్కడిదీ
నిశ్శబ్దం?
అగ్నిపర్వతాల
నిశ్వాసం.
అమ్మో! ఏక్కడిదీ
సంచలనం?
ప్రళయ జలధరాల
సంజ్వలనం.
ఉష్! ఏమిటా
అరుపులు?
ఆకలి కొరడాల
చరుపులు.
ఓహో! ఏమిటీ
మూల్గులు?
రేపటి నెత్తుటి
వెల్గులు.

ఐపోయి అత్తవారింటికి వెళ్ళిపోయింది. రాగిణికి మేనత్త కొడుకు రాజు అనే బావ ఉండేవాడు. చిన్నప్పటి నుండీ రాజుకు, రాగిణికి పెళ్లి చేద్దామనుకునేవారు. రాగిణి కాబోయే భర్తగా, చిన్ననాటి నుండీ కలసి ఉన్న స్నేహంలో చాలా చనువుగా ఉండేది, రాజుతో. కాని పరిస్థితి మరో విధంగా మారింది. దాని ఫలితంగా రాగిణి నెల తప్పింది. రాజు మిలటరీకి వెళ్ళిపోతున్నానని చెప్పి వెళ్లిపోయాడు. అక్కడి నుండి ఏ విషయం ఇంటికి తెలియపరచలేదు. రాగిణికి అనుమానం వచ్చింది. రాజు తనను మోసం చేసాడని కాని నిజాన్ని బయట పెట్టలేక పోయింది. కాని నిజం ఆగుతుందా? ఎదిగే పొట్ట, వచ్చే వాంతులు నిజాన్ని బయట పెట్టేశాయి. ఇంట్లో అందరూ గొల్లుమన్నారు. రాగిణి మేనత్తను కూడా అడిగారు రాజు గురించి. కాని ఆమెకు కూడా రాజు జాడ తెలియ లేదు. దాంతో అందరి గుండెల్లో రాయి పడింది.

డాక్టరు దగ్గరకు తీసుకెళ్ళారు. అబార్షన్ చేసే సమయం దాటిపోయింది. కనడం తప్ప మరో దారి లేదన్నాడు. ఎలాగో గుట్టుచప్పుడు కాకుండా కార్యక్రమాన్ని పూర్తిచేసారు.

ఎంతో అందాన్ని పుణికి పుచ్చుకున్న బాబుని వదలలేకపోయింది, తల్లి రాగిణి.

"వదలకపోతే ఎత్తుకొని తిరుగుతావా మహాతల్లీ! చేసిన నిర్వాకం చాలుగాని" అంటూ సాధించారు పెద్దవాళ్ళు.

వాళ్ళ మాటలను లెక్కలేయకుండా ఒక పదిహేను రోజులు ప్రేమతో సాకింది బాబును. ఇంక పెద్దలు ఊరుకోలేదు. పనికట్టుకొని మరీ తల్లీబిడ్డను వేరుచేసి, బాబును అనాధ శరణాలయం దగ్గర వదిలేసారు.

మరో మూడ్నెల్లలో రాగిణి మోహన్‌కు సంబంధం నిశ్చయమైంది.

బాబు నిద్రలో దడుసుకున్నాడు కాబోలు ఒక్కసారిగా కెవ్వుమన్నాడు. రాగిణి ఆలోచనలు ఒక్కుదుకున పారిపోయాయి, బాబును తన ఒడిలో పెట్టుకొని పాలసీసా ఒకటి నోటి కందించింది.

మోహన్‌కూడా లేచాడు. తృప్తిగా బాబువైపు, రాగిణివైపు చూసాడు.

కొంతసేపటికి బాబు నిద్రపోయాడు.

"ఏవండీ!" సన్నగా పిలిచింది.

"జరిగిన విషయం మోహన్‌తో చెప్పేయాలి. ఈ నిప్పులాంటి నిజాన్ని తన గుండెల్లో దాచుకుంటే అది గుండెనే దహించుతుంది అదీకాక ఇది తరువాత ఇంకొక ప్రమాదానికి పరిణామం చెందవచ్చు" అనుకుంది.

"ఏవండీ!" నెమ్మదిగా తట్టి లేపింది.

బద్ధకంగ లేచాడు మోహన్.

"ఎందుకు రాగిణీ!" అని లేచి కూర్చున్నాడు.

"బాబు... బాబు..."

మామూలు మనిషికి "ముందస్తు జామీను" దొరుకుతుందా?

తెనుగు వార్తాపత్రికలలోకూడా "యాంటిసిపేటరీ బెయిలు" అని యీ మధ్య తెగ రాస్తున్నారు... దీన్ని పెద్ద పెద్ద నాయకులు తీసుకుంటున్నారు... అంటే యేమిటి? అని ఎంతోమంది సామాన్య పాఠకులకి అనుమానం వస్తూంటుంది ... అంటే 'అరెస్టును' వూహించి (వాంఛించి కాదు) ముందుగానే కోర్టువారి దగ్గరికి పోయి అరెస్టయిన వెంటనే విడుదలకి జామీను తీసుకోడం అన్నమాట...అయితే యిది మామూలు మనుషులకి తీసుకోడం సాధ్యపడదు...

ఈ యేడాది జులై నెలలో జనతా గద్దెకెక్కిన తర్వాత ఎక్కడ చూసినా యీ "ముందస్తు జామీనుల" వార్తలే వెలువడ్డాయి... సంజయ్‌గాంధీ, బన్సీలాల్, నందిని శతపధి ప్రభృతులకి యీ "ముందస్తు జామీనుల" అవసరం వచ్చింది! జనతా, కాంగ్రెసు మాజీ నాయకులనందర్నీ వెంటాడటం మొదలెట్టింది.

కిస్సాకుర్సీకా ?

1974 సంవత్సరానికి ముందు యీ 'ముందస్తు జామీను' అంటె యేమిటో హైకోర్టులకి తెలియదు. కాని శ్రీ గజేంద్ర గాడ్కర్‌గారి నాయకత్వంలో యేర్పడ్డ 41 వ న్యాయ సంస్కరణల సంఘం యీ ముందస్తు జామీను సిఫార్సు చేసింది.

"రాజకీయాలలోను వ్యాపార రంగంలోను తమ ప్రత్యర్థులను అరెస్టుచేసి బద్‌నామ్ చేయాలన్న కోరిక కక్షదారులమధ్య వస్తే — అవతలివారు యిబ్బందులకి గురి అవుతారు. కనుక ముందుగా యిటువంటి బడా ఆసాములకి జామీను తీసుకునే హక్కు వుండాలి" అన్న అభిప్రాయాన్ని.

41 వ 'లా కమిషన్' చెప్పడంతో ఈ ముందస్తు జామీను చట్టబద్ధమైంది. యమర్జన్సీ లేచిపోయాకా మాజీ మంత్రులకిది తాత్కాలిక రక్షణగా ఉపయోగపడు తున్నది...

కాని యిది తీసుకోవాలంటే చాలా 'స్టాటస్' ఎంతో 'డబ్బు' కావాలి. మామూలు కోర్టులలో యిది దొరకదు. హైకోర్టు లేదా సెషన్సు కోర్టు మాత్రమేయిది యివ్వాలి.

ఈ మాదిరి జామీనుకోరే వ్యక్తికి మంచి వ్యాపారం, హోదా, యిళ్ళు, ఆదాయంపన్ను చెల్లిస్తున్న రశీదులు; కనీసం వెయ్యిరూపాయిలకన్నా ఎక్కువ మొత్తంఒకకోర్టులో కట్టి జామీను యిచ్చే స్నేహితులు — యిలాంటి వెన్నో

యూత్‌కాంగ్రెస్ నిధులు

వుండాలి — పైగా కోర్టు ఖర్చులు కూడా మామూలు మనిషి అందుబాటులో ఎట్లాగా వుండవుకదా !

అంచేత మధ్యతరగతి మనిషికి— అతని పరువు ప్రతిష్ఠలు సమాజంలో నోట్ల రూపంలోగాక — కేవలం నోటి మాటల రూపంలో వుంటాయి కనుక యీ ముందస్తు జామీను పొందే అవకాశం వుండదు— అతన్ని మెడలు వొంచి పోలీసువాళ్లు లాకప్‌లో పారేస్తే దిక్కేమీ వుండదు.

— [వి రా జీ]

"ఏమిటలా గొణుగుతున్నావ్! చెప్పేదేదో చెప్పు రాగిణీ!"

"మరి... బాబు...నా బాబేనండి" ఒక్కసారిగా అనేసింది.

మోహన్ ఉలిక్కి పడలేదు. "ఇది మరీ బావుంది రాగిణీ! నీ బాబు ఎలా అవుతాడు? మన బాబు" అన్నాడు నవ్వుతూ ఏమీ ఎరగనట్లు.

"అది కాదండీ! బాబు నిజంగా నాకు పుట్టిన బాబే! నన్ను క్షమించరూ!" అంటూ ఒడిలో తలపెట్టుకొని ఏడ్వసాగింది.

గట్టిగా నవ్వాడు మోహన్.

రాగిణి ఆశ్చర్యంగా చూసింది ప్రశ్నార్థకంగా !

"అవును రాగిణీ! ఈ విషయం నాకు తెలుసు. మీ నాన్నగారే నిజాన్ని నాకు చెప్పారు."

"మా నాన్నా..." ఆశ్చర్యంగాఅడిగింది.

"అవును. ఈ విషయం నాకు చూచాయగా ఎవరో చెప్పుకోవడం తెలిసింది. అది నిజమైతే ఎంతో బావుండునని ఎన్నో దేవుళ్ళకు మొక్కుకున్నాను. మీ నాన్నగారిని ఈ విషయం నిజంగా చెప్పమన్నీ అందువలన ఎటువంటి నష్టం ఉండదనీ నిలదీసాను."

"నన్ను క్షమించండి, మిమ్మల్ని మోసం చేసినందుకు" అని అతని కాళ్ళమీద పడింది రాగిణి.

"ఎందుకు? నేను మాత్రం మోసం చేయలేదా నిన్ను."

ఇద్దరూ ఒక్కసారిగా నవ్వుకున్నారు.

బాబుకూడా నవ్వుతున్నాడు నిద్దట్లో, దేవుణ్ణి చూసి.